

DOROTHY
PARKER

Toplu Öyküler-2

Çıplakları Giydir

Türkçeleştiren:
Başak Bekişli

Delij

Dorothy Parker

22 Ağustos 1893'te dünyaya geldi. Öğrenimine Manhattan'daki bir Katolik rahibe okulunda başlayıp New Jersey'deki Miss Dana Okulu'nda devam etti. Ancak okul hayatı on dört yaşında son buldu. *Vogue*, *Vanity Fair*, *Life*, *Saturday Evening Post* gibi pek çok dergide şiirleri, denemeleri, tiyatro eleştirileri yayımlandı. Birlikte New York'un ünlü edebiyat topluluğu Algonquin Yuvarlak Masası'nı oluşturacağı ortaklarıyla *Vanity Fair*'de tanıştı. Sözünü sakınmadan yaptığı eleştirilerden ötürü *Vanity Fair*'den kovulunca eleştiri yazılarına *Ainslee's* dergisinde devam etti. 1925'te *The New Yorker* için öyküler yazmaya başladı. "Büyük Sarışın" ("Big Blonde") adlı öyküsüyle 1929'da O. Henry Ödülü'nü kazandı. Parker 1930'larda Avrupa'ya gitti. Şiir, öykü, kitap eleştirisi, tiyatro oyunu, film senaryosu, şarkı sözü gibi farklı türleri kapsayan yazı çalışmalarını yaşamı boyunca sürdürdü. Aralarında *Enough Rope* (1926), *Sunset Gun* (1928), *Laments for the Living* (1930), *Death and Taxes* (1931), *After Such Pleasures* (1933), *Here Lies* (1939) gibi eserlerinin bulunduğu derlemelere imza attı. 1942 yılında *Toplu Öyküler*'i yayımlandı. 1958'de Amerikan Güzel Sanatlar ve Edebiyat Akademisi tarafından verilen Marjorie Peabody Waite Ödülü'ne layık görüldü. 7 Haziran 1967'de yaşamını kaybetti.

Başak Bekişli

1991 yılında Ankara'da doğdu. 2014 yılında Bilkent Üniversitesi, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Mütercim Tercümanlık Bölümü'nden mezun oldu. İngilizce ve Fransızcadan çeviriler yapıyor. Çevirisini üstlendiği eserler arasında, *İkna* (Jane Austen), *Tanrının Çocukları* (Mary Doria Russell), *Bir Noel Şarkısı* (Charles Dickens), *Tom Sawyer'in Maceraları* (Mark Twain), *Chicago Kıyıları* (Stuart Dybek) ve *Bahçedeki Fil* (Michael Morpurgo) gibi farklı türde kitapların yanı sıra çeşitli yaş gruplarına yönelik hazırlanmış çocuk kitapları bulunuyor.

ÇIPLAKLARI GİYDİR TOPLU ÖYKÜLER-2

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1924-1995, The National Association for the Advancement of Colored People

İlk baskı 1995 yılında, ABD'de *Complete Stories* adıyla Penguin Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Çeviriye esas alınan edisyon 2003 yılında, ABD'de *Complete Stories* adıyla Penguin Random House LLC'nin alt yayın grubu olan Penguin Publishing Group'un Penguin Classics koleksiyonu içinde yayımlanmıştır.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Dorothy Parker
TÜRKÇELEŞTİREN: Başak Bekişli
EDİTÖR: Hilâl Aydın La Spisa
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Ocak 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-89-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

DOROTHY PARKER

Toplu Öyküleri-2

Çıplakları
Giydir

De/i

İÇİNDEKİLER

Peyton'ların Küçük Kızına Tavsiye	7
New York'lu Bir Hanımefendinin Günlüğünden	17
His	23
Bayan Carrington ve Bayan Crane	30
Geç Saatler	36
Vals	44
Eve Dönüş Yolu	51
Gündüz Vakti İhtişam	59
Kuzen Larry	78
Josephine Sokağı'ndaki Bayan Hofstadter	86
Çıplakları Giydir	98
Cumhuriyetin Askerleri	111
Muhallebi Yürek	117
Gömleğin Şarkısı, 1941	128
Yaşam Standardı	139
Hoş İzin	147
Oyun	167
Ziyaretlerinle Yaşıyorum	194
Lolita	207
Karga Şöleni	219
Semanın Ardındaki Yıldırım	233

Peyton'ların Küçük Kızına Tavsiye

Bayan Marion'ın kıvrır kıvrır, bal rengi saçlarının çerçevelediği gözleri tatlı ve sabit bir şekilde bakıyor, ağzı da nazikçe kıvrılıyordu. Kadın, alçak sehpa üzerindeki mavi cam kâsenin içine yerleştirdiği, süzülen nilüferler kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Kadının misafir odası tamamen açık, aydınlık renkler ve saten gibi parlak yüzeylerle doluydu, loş ışık eğimli bir açıyla parşömeden dışarı sızıyordu. Bayan Marion'ın odası, dünyadan soyutlanmış hâlde, kadının adımlarını beklercesine sessiz, onun ışık saçan soluk tenini ve yumuşak, zarif kıyafetlerini belirginleştirmek istercesine loştu. Burası Peyton'ların küçük kızı için bir sığınaktı; Bayan Marion'ın sesi de akan su kadar teskin edici, sözcükleri ise kızın ateşli alınına konmuş soğuk eller gibi rahatlatıcıydı.

Peyton'ların küçük kızı hiç düşünmeden kadına bütün sıkıntısını anlattı. Bu, kişinin bakış açısına göre ya bir genç kızın aptalca kaygıları ya da insani ıstırapların en kötüsüydü. Zira Peyton'ların küçük kızı, iki haftadır Barclay'lerin oğlunu görmemişti. Oğlan başka kızlarla meşgul olmaya başlamıştı.

“Ne yapmalıyım Bayan Marion?” diye sordu Peyton'ların küçük kızı.

Bayan Marion'ın hissettiği şefkatten ötürü hüznünlü bir ifadeye bürünen bakışları kızın ufak, kaygılı yüzüne odaklandı.

“Ondan bu kadar çok mu hoşlanıyorsun Sylvie?” diye sordu kadın.

“Ben... evet, anlarsınız ya, ben...” dedi kız ve yutkunmak için durdu. “Onsuz hayat çok korkunç; öyle korkunç ki. Malum, biz her gün görüşüyorduk, bütün bir yaz boyunca her gün. Üstelik, benden on dakika önce ayrılmış olsa bile, eve döndüğünde bana hep telefon ederdi. Ayrıca her zaman günaydın demek ve bize geleceğini söylemek için uyanır uyanmaz beni arardı. Her gün. Ah, Bayan Marion bunun ne kadar hoş olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Evet, biliyorum canım,” dedi Bayan Marion. “Biliyorum, Sylvie.”

“Sonra aniden kesildi,” dedi kız. “Öylece, birdenbire kesildi.”

“Gerçekten birdenbire mi Sylvie?” dedi Bayan Marion.

“Eh,” dedi Sylvie. Ufak bir gülümseme teşebbüsünde bulundu. “Yani, bir gece, malum, bizim evdeydi... verandada oturuyorduk. Sonra eve gitti ama bana telefon etmedi. Bense bekledim durdum. Ben bunun ne kadar korkunç olduğunu anlatamam size. Siz bunun, yani aramamasının, o kadar da önemli olduğunu düşünmezsiniz, öyle değil mi? Fakat önemliydi.”

“Önemli olduğunu biliyorum,” dedi Bayan Marion. “Elbette önemlidir.”

“Uyuyamadım, hiçbir şey yapamadım,” dedi Sylvie. “Saat... ah, saat iki buçuk oldu. Ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Kaza yapıp arabasının içinde parçalandığını falan düşündüm.”

“Gerçekten bunu mu düşündün canım?” dedi Bayan Marion.

“Yani, tabii ki, ben...” dedi kız, sonra da başını iki yana salladı. “Siz her şeyi biliyorsunuz Bayan Marion, öyle değil mi? Hayır, ben... yani, anlarsınız ya, kulüpte danslı bir parti vardı ve belki gideriz diye düşünmüştük, yalnız ben... eee, ben danslı partilere gitmeyi pek istemiyordum; onunla baş başa olmak çok daha güzeldi. O yüzden sanırım düşündüğüm asıl şey, onun bizim evden ayrıldığında yola

devam edip partiye gittiğiydi. Üstelik öyle bir duruma geldim ki, dayanamayıp onu aradım.”

“Evet,” dedi Bayan Marion. “Onu aradın. Kaç yaşındasın sen Sylvie? On dokuz, öyle değil mi? Gerçi ben otuz dokuz yaşındaki kadınların da aynı hataları yaptığını gördüm. Tuhaf. Peki, onu aradığında evde miydi?”

“Evet,” dedi Sylvie. “Ben... şey, onu uyandırdım, malum, o da bu konuda pek kibar davranmadı. Ona neden beni aramadığını sordum ve o, beni araması için herhangi bir sebep olmadığını, bütün akşam zaten benimle birlikte olduğunu, söyleyecek herhangi bir şeyi olmadığını söyledi. Üstelik partiye de gitmemişti, yalnız... anlarsınız ya, ben gittiğini sandım. Ben... ben ona inanmamıştım. Bu yüzden de oturup ağladım.”

“O senin ağladığını duydu mu?” dedi Bayan Marion.

“Evet,” dedi Sylvie. “Dedi ki... kusuruma bakmayın Bayan Marion... aynen şöyle dedi: ‘Ah, Tanrı aşkına!’ Sonra da kapattı. Katiyen buna tahammül edemedim, yani iyi geceler ya da herhangi bir şey dememeye, bu yüzden de... onu tekrar aradım.”

“Ah, zavallı çocuğum benim,” dedi Bayan Marion.

“Telefonu kapattığı için üzgün olduğunu söyledi; her şey yolundaydı, yalnız ona tekrar, partiye gidip gitmediğini bana dürüstçe söylemesini rica ettim. O da... ah, o çok *korkunç* bir şekilde konuştu Bayan Marion. Size anlatamam.”

“Anlatma canım,” dedi Bayan Marion.

“Yani ondan sonra,” dedi kız, “ah, bilmiyorum ki... bir süreliğine, yine her gün devam etti; sonra birçok kez telefon etmedi ve ondan sonra da bize gelmediği günler oldu... başka insanlarla tenis falan oynuyordu. Sonra Kitty Grainger, Dark Harbor’dan döndü ve sanırım... sanırım o kızın evine pek çok kez gitti. Hepsini öyle yapıyor.”

“Bundan hoşlanmadığını ona söyledin mi?” dedi Bayan Marion.

“Evet, söyledim Bayan Marion,” dedi Sylvie. “Elimde değildi... bu beni öyle delirtti ki. Korkunç bir kız o; kız resmen korkunç. Yani, o kız *herhangi birini* öpebilir. Danslı partilerden hep oğlanın biriyle çıkıp, golf sahasına giden ve *saatlerce* geri gelmeyen türden bir kız o. O yüzden bendense o kızla olmayı tercih etmesi beni resmen çılgına çevirdi. Sahiden, son derece iyi bir kız, benden kat kat daha çekici biri olsa neyse. Bu derece kötü olmazdı, öyle değil mi Bayan Marion?”

“Bilmiyorum ki canım,” dedi Bayan Marion. “Korkarım insan bir erkeğin onu daha iyi bir kadın için terk ettiğini asla düşünmez. Fakat Sylvie... insan, arkadaşlarının kusurlarını yüzüne vurmaz.”

“Eh, elimde değildi,” dedi Sylvie. “Hem bazı berbat kavgalarımız oldu, malum. Kitty Grainger ve onun o arkadaşları... yani, onlar da resmen o kızla aynı türden! Yani, eh, sonra onu gitgide daha az görür oldum ve anlarsınız ya, o ne zaman bize gelse bunun son sefer olmasından öyle korkuyordum ki, pek eğlenceli değildim sanırım. Bir de, ona eskiden olduğu gibi her gün gelmemesine hangi sorunun sebep olduğunu sorup durdum ve hiçbir sorun olmadığını söyledi. Ben de bunun benim yaptığım herhangi bir şey yüzünden olduğunu söyleyip durdum, o da hayır dedi, tabii ki öyle değilmiş. Sahiden öyle dedi, Bayan Marion. Şimdi de... onu iki haftadır görmüyorum. İki hafta. Üstelik ondan tek bir haber bile almadım. Bir de... bir de, ben kesinlikle buna dayanabileceğimi sanmıyorum, lütfen Bayan Marion. Baksanıza, hiçbir sorun olmadığını *söyledi*. İnsanın birini her gün, sürekli görebileceğini ve sonra bunun öylece kesilivereceğini bilmiyordum. Kesilebileceğini düşünmedim bile.”

“Hiç öyle olmasından korkmadın mı Sylvie?” dedi Bayan Marion.

“Ah, onu son gördüğümde, korktum,” dedi kız. “Bir de... eh, sanırım, işin en başından beri korkuyordum. Öyle eğlenceliydi ki, bunun devam edemeyecek kadar harika olduğunu düşündüm. O öyle çekici vesaire ki, her zaman başka kızlardan korkardım. Ona eskiden, onun beni başından atacağını bildiğimi söyledim. Bu sadece şaka-

laşmaydı tabii; ama aynı zamanda değildi de.”

“Görüyorsun ya Sylvie,” dedi Bayan Marion, “erkekler kasvetli kehanetlerden hoşlanmaz. Bunny Barclay’ın yalnızca yirmi yaşında olduğunu biliyorum, ama tüm erkekler aynı yaştadır. Ayrıca hepsi de aynı şeylerden nefret eder.”

“Keşke ben de sizin gibi olsam Bayan Marion,” dedi Sylvie. “Keşke her zaman ne yapılacağını bilsem. Galiba her şeyi yanlış yaptım. O yine de hiçbir sorun olmadığını *söyledi*. Şimdi onunla konuşamamanın ne kadar korkunç olduğunu bilmiyorsunuz. Sadece şu meseleler üzerine bir konuşabilsek, sadece şu meseleleri bir yoluna koyabilsek, bence...”

“Hayır, canım,” dedi Bayan Marion. “Erkekler tatsızlıkları yoluna koymaktan nefret eder. Meseleler üzerine konuşmaktan tiksiniyorlar. Geçmişini ardına göm çocuğum ve onun taşsız, isimsiz mezarının başından ayrılıp neşeyle yoluna devam et. Bunny’yi yeniden gördüğünde bunu hatırla Sylvie. Bir saat önce birlikte gülüyormuşsunuz gibi davran.”

“Ama belki de onu bir daha asla göremeyeceğim,” dedi kız. “Onun yanına yavaşamıyorum. Onu kaç kez aradım; defalarca, defalarca aradım onu. Baksanıza, bugün ona üç kere telefon ettim! Üstelik hiç evde olmuyor. Eh, her zaman dışarıda olamaz ki Bayan Marion. Telefonu genellikle annesi açıyor. O da her hâlükârda oğlunun dışarıda olduğunu söyler zaten. Zira benden nefret ediyor.”

“Yapma ama çocuk,” dedi Bayan Marion. “Mutsuzken, dünyanın sana düşman olduğunu düşünmek kolaydır; özellikle de mutsuzluğuna neden olan kişilerin etrafındakilerin. Elbette Bayan Barclay senden nefret etmiyor Sylvie. Nasıl edebilir ki?”

“Eh, her zaman oğlunun dışarıda olduğunu söylüyor,” dedi Sylvie, “ve onun saat kaçta geleceğini de hiçbir zaman bilmiyor. Belki de doğrudur. Ah, Bayan Marion, sizce onu bir daha hiç göreceğim miyim? Öyle mi düşünüyorsunuz gerçekten?”

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi Bayan Marion, “ve senin de öyle düşündüğüne inanıyorum canım. Elbette göreceksin. Tenis oynamak için kulübe gitmiyor musun?”

“Çok uzun zamandır gitmiyorum,” dedi kız. “Hiçbir yere gitmiyorum ki. Bu durum Annemi resmen çileden çıkarıyor, ama hiçbir yere gitmek istemiyorum. Ben... ben onu Kitty’yle, Elsie Taylor’la ve bütün o güruhla görmek istemiyorum. Sürekli onlardan biri ya da öbürüyle birlikte olduğunu biliyorum... kulağıma geliyor. Bir de soruyorlar: ‘Bunny’yle aranızda ne sorun var ki? Kavga mı ettiniz?’ Ben hiçbir sorun olmadığını söyledim de, bana öyle tuhaf bakıyorlar ki. Fakat o herhangi bir sorun olmadığını *söyledi*. Ah, neden öyle söyledi ki Bayan Marion? Söylediğinde ciddi miydi?”

“Ne yazık ki değildi,” dedi Bayan Marion.

“O zaman bunun anlamı ne?” dedi Sylvie. “Ah, lütfen bana ne yapılacağını söyleyin. Herkesin sizi böyle çok sevmesini nasıl sağladığınızı söyleyin. Siz her şeyi biliyor olmalısınız Bayan Marion. Siz her ne dersiniz harfiyen yapacağım. Ah, onu tekrar göreceğimi düşündüğünüzü söyleyerek kalbimi büsbütün hızlandırdınız. Sizce... sizce biz eskisi gibi olabilir miyiz?”

“Sevgili Sylvie,” dedi Bayan Marion, “dinle. Evet, bence sen ve Bunny yeniden yakınlaşabilirsiniz, ama bunu başarması gereken kişi sensin. Üstelik bu kolay olmayacak çocuğum. Çabuk da olmayacak. Sevgiyi bir anda geri getirmek için tekrar edebileceğin hiçbir büyümlü söz yok. Sende iki şeyin olması lazım... sabır ve cesaret; üstelik birincisi ikincisinden çok daha zordur. Beklemelisin Sylvie ve bu tatsız bir iştir. Ne olursa olsun, ona tekrar telefon etmemen lazım. Erkeklerin, kendilerinin... eh, bu ağır bir laf ama söylemem gerek... peşine düşen bir kıza hayranlık duyması mümkün değildir. Ayrıca arkadaşlarının yanına geri dönmen ve onlarla birlikte etrafta gezinmen lazım. Evde kalıp telefonun çalması için dua etmeyeceksin... hayır canım. Gidip eğlenmene bak, neşen yerine gelir. Arkadaşla-

rının sana sorular sormasından ya da tuhaf bakmasından korkma; onlara bunun için hiçbir sebep vermeyeceksin. Ayrıca insanlar gerçekte acımasız şeyler söylemez canım; yalnızca incinmiş bir gurur bunun beklentisi içindedir.

Bir de, Bunny'yle yeniden karşılaştığında, her şey farklı olmalı. Zira o aksini de söylese, bir sorun vardı; derin bir sorun hem de. Sen ona, onu ne kadar önemseydiğini gösterdin Sylvie, onun senin için çok büyük bir önem taşıdığını gösterdin ona. Erkekler bundan hoşlanmaz. İnsan onların bunu tatlı bulacağını düşünür, ama bulmazlar. Kaygısız ve rahat olman lazım, zira rahatlık tüm erkeklerin arzusudur. Onu gördüğünde onunla neşeli ve nazik tavırlarla konuş ve sana hissettirdiği üzüntüyü asla sezdirme. Erkekler üzüntüyü çağrıştıran şeylerden nefret eder. Bir de, asla herhangi bir sitem olmamalı ve artık asla, asla, asla “berbat kavgalar” olmamalı. Hiçbir şey bir erkeği, bir kadının ağırbaşlılığını yitirdiğini görmek kadar utandırmaz.

Ayrıca korkularını yenmelisin canım çocuğum. Sahip olduğu sevgiye ilişkin korku duyan bir kadın asla doğru şeyi yapamaz. Onun senden uzak olmak isteyeceği zamanlar olduğunun farkına var; ona asla neden ya da ne zaman diye sorma. Hiçbir erkek buna katlanmaz. Mutsuzluk tahmininde bulunma, aynı şekilde bir ayrılık da öngörme; onu elinde tuttuğunu fark etmesine müsaade etmezsen, ellerinden kayıp gitmeyecektir. Aşk, insanın elinde duran cıva gibidir Sylvie. Parmaklarını açık tutarsan avuç içinde kalır; kavransan, fırlayıp gider. Her şeyden önemlisi, sen her daim sakin ol. Bırak da seninle birlikte olmak huzurun ta kendisi olsun.

Asla ama asla ona kendini suçlu hissettirme, hem de ne yapmış olursa olsun. Eğer arayacağını söylediği zaman seni aramazsa, seninle bir randevusuna geç kalırsa, bundan bahsetme. Ona her şeyin, her zaman yolunda olduğunu hissettir. Tatlı, şen şakrak ve her daim, her daim sakin ol.

Bir de ona güven Sylvie. Seni bile bile incitmiyor ki. Sen öne sürmediğin müddetçe de incitmeyecektir. Kendine de güven. Özgüvensiz olma. İstedığinin yalnızca o olduğunu biliyorum, ancak her zaman başkaları da olduğunu hatırlatmak isterim; her ne kadar kulağa utanmazca gelse de insana cesaret veren bir düşünce bu. Hem o da kendisinin güneş olduğunu, onsuz hayat olmadığını düşünmemeli. Bu kanıya bir daha asla kapılmamalı.

Bu uzun bir yol Sylvie, üstelik de zor bir yol ve bu yol boyunca attığın her adıma dikkat etmelisin. Fakat bir erkek söz konusu olduğunda tek yol bu.”

“Anlıyorum Bayan Marion,” dedi kız. Gözlerini Bayan Marion’inkilerden bir an bile ayırmamıştı. “Ne yapılması gerektiğini anlıyorum. Bu... hayır, hiç kolay değil, öyle değil mi? Ama işe yarayacaksa...”

“Her zaman işe yaramıştır canım,” dedi Bayan Marion.

Kızın yüzü, doğup yükselen bir güneşe bakıyormuş gibi görünüyordu. “Deneyeceğim Bayan Marion,” dedi. “Bir daha yanlış şeyler yapmamaya çalışacağım. Deneyeceğim... işte, sizin gibi olmayı deneyeceğim, o zaman o benden hoşlanmak durumunda kalır. Sizin gibi olmak çok harika olurdu; bilge, hoş ve nazik olmak yani. Erkeklerin hepsi size bayılıyor olmalı. Siz... ah, siz resmen mükemmelsiniz. Her zaman yapılacak doğru şeyi nasıl biliyorsunuz?”

Bayan Marion gülümsedi. “Eh, görüyorsun ya,” dedi, “pratik yapmak için senden çok daha uzun yıllarım oldu.”

Peyton’ların küçük kızı gittiğinde, Bayan Marion bir çiçeğe dokunup, ardından bir derginin yerini değiştirerek, zarif odada yavaşça oradan oraya gezindi. Fakat gözleri, soluk renkli parmaklarını takip etmedi; düşüncelerinin de kadının bu ufak ve gereksiz görevlerinden kopukmuş gibi bir hâli vardı. Bir an kolundaki saate baktı ve bir nida kopardı; sonra saate öyle sık dönüp baktı ki kadının ba-

kışları arasında minik yelkovanın hareket etmek için çok az fırsatı oluyordu. Bir sigara yaktı, sarmal hâlinde yükselen duman şeridini incelemek üzere sigarayı kendinden uzakta tuttu, sonra da aniden ezip söndürdü. Alçak bir koltukta dinlendi, oradan kalkıp kanepeye geçti, sonra yine koltuğa döndü. Büyük ve parlak bir dergiye açtı, ama hiç sayfa çevirmedi. Bal rengi saç tutamlarının arasındaki beyaz alnı sıkıntılıydı.

Birdenbire tekrar ayağa kalktı, dergiye bıraktı ve alışkanlığı olmayan hızlı, kararlı adımlarla odanın öbür ucuna, telefonun durduğu yüksek sehpaye doğru atıldı. Bir hışımla bastıra bastıra bir numara çevirdi.

Birkaç saniye sonra, “Bay Lawrence’la görüşebilir miyim lütfen?” diye sordu. “Ah, değil mi? Ah. Sekreteriyle mi görüşüyorum? Bana ne zaman orada olacağını söyleyebilir misiniz lütfen? Ah, anlıyorum. Eh, eğer gelirse, lütfen kendisinden Bayan Marion’ı aramasını rica edebilir misiniz? Hayır, Marion. Hayır, hepsi bu kadar... bu soyadı. Evet, kendisi numarayı biliyor. Çok teşekkür ederim.”

Bayan Marion ahizeyi yerine bıraktı ve telefona göz zevkini bozuyormuşçasına bakarak oturdu. Yüksek sesle konuştu; ses tonu da sözcükler de ona aitmiş gibi değildi.

“Lanet olası kadın,” dedi. “Adımın ne olduğunu gayet iyi biliyor. Sırf benden nefret ediyor diye...”

Sonraki birkaç dakika boyunca Bayan Marion odada öyle hızlı yürüdü ki neredeyse koşuyormuş gibi bir hâli vardı. Zarif elbisesi böyle bir hıza hiç uygun olmadığından, kadının arkasında sürüklenip ayak bileklerine dolandı. Tekrar telefonun başına gittiğinde, yüzü kızarılarak yabancı bir renk almıştı ve numarayı çevirdiği sırada eli titredi.

“Bay Lawrence’la görüşebilir miyim lütfen?” dedi. “Ah, gelmedi mi? Eh, lütfen bana kendisine nereden ulaşabileceğimi söyleyebilir misiniz? Ah, bilmiyorsunuz. Anlıyorum. Daha sonra gelip

gelmeyeceğine dair herhangi bir fikriniz var mı? Anlıyorum. Teşekkür ederim. Eğer gelirse, kendisinden Bayan Marion'a telefon etmesini rica ederek bir iyilik yapabilir misiniz? Evet, Marion... Cynthia Marion. Teşekkür ederim. Evet, daha önce telefon etmiştim. Lütfen mutlaka ona beni aramasını söyleyin, olur mu? Çok teşekkür ederim.”

Bayan Marion ahizeyi ağır ağır yerine bıraktı. Omuzları yavaşça çöktü ve uzun, narin vücudu kemiklerinden sıyrılıyormuş gibi göründü. Sonra kolları sehpanın üzerine yığıldı ve yüzü de onların arasına gömüldü; saçının katı bukleleri gevşeyip, kadın başını bir o yana bir bu yana sallarken darmadağın etrafa savruldu. Odanın, onun hıçkırıklarının sesi karşısında geriye çekilir, gölgelerin arasına süzülüp gider gibi bir hâli vardı. Sözcükler, kadının boğazından çıkan iniltiler arasında birbirine karıştı.

“Ah, arayacağını söyledi, arayacağını söyledi. Sorun olacak hiçbir şey olmadığını söyledi, elbette arayacağım, dedi. Ah, öyle söyledi.”

Boğazda düğümlezip boğulur gibi çıkan sesler biraz sonra azala azala dindi ve Bayan Marion, başını kaldırıp telefona uzanmadan önce, bir süreliğine sessiz ve hareketsiz kaldı. Numarayı çevirirken önünü görebilmek için iki kez gözyaşlarını silmek üzere durmaya mecbur kaldı. Konuşurken de sesi titreyip yükseldi.

“Bay Lawrence’la görüşebilir miyim lütfen?” dedi.

Harper’s Bazaar, Şubat 1933

DOROTHY PARKER

Toplu Öyküleri-2

ÇIPLAKLARI GİYDİR

Sivri dili ve esprili tarzıyla Caz Çağı'nın adından en çok söz ettiren yazarlarından Dorothy Parker, Türkçeye ilk kez çevrilen toplu öykülerinin ikinci cildi *Çıplakları Giydir*'de, varoluşun dramatik yanlarını, insani açmazları yine kendine özgü, diyalogların ağırlıkta olduğu ironik anlatımıyla sergiliyor.

Pek çok Hollywood filminin senaryo ve diyaloglarına da katkıda bulunmuş olan Parker; insan ilişkilerindeki sorunları, yalnızlığı, iletişimsizliği, aşk ve kıskançlık krizlerini, karşılıklı oynanan rolleri ve kimi zaman acımasızlığa varan samimiyetsiz oyunları kalemine dolarken, hiçbir karakterlerine ayrıcalık tanımıyor. Kendi hata ve zaaflarına karşı kör olanlar, benmerkezciler, hesapçılar için tüm kaçış yollarını kapatan yazar, alaycılığı bir an olsun elden bırakmadan okuruna da kendisiyle yüzleşme fırsatı veriyor.

delidolu.com.tr

delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-89-2

9 786052 349892